

Tiltakozás a Weiner Iskola bezárása ellen

Az értelmiség a burzsoázia csökevénye. Hallgattam megdöbbenve az egyetemi előadót a marxista tanszékről. Te jó ég, akkor talán bezárják a főiskolát? Ijedtem meg. Hiába a több éves lemondás, tanulás, megmérettetés, talán véletlenül hagyták meg a Magyar Iparművészeti Főiskolát? Manapság, úgy tűnik, mégis rájöttek, hogy fölösleges az értelmiség. Sorra lehetetlenítik el a középoktatást, jelenleg az Országgyűlés előtt a felsőoktatási törvény módosítása, a kisdíjak szövegértési gondokkal küszködnek. Amit a kommunista „puha” (átélve szerintem egyáltalán nem volt nekünk puha) diktatúrában” megúsztunk, az a demokráciában már megvalósul. Káosz és privatizáció, ami a magyar köznyelvben tragikus módon a lopás értelmét jelenti. Hosszú generációk óta a családom értelmiségi. ami a Hazámhoz való hűséget és a kötelezettséget jelenti. Minekünk mindig azt mondták otthon, hogy tartozunk azért, mert egy nemzet kitanított. Első fizetésem 1981-ben, friss diplomásként 3000 Ft volt. Második diplomám után 1987-ben egy vidéki város bútorgyárában, havi 7000 Ft volt. Miután gazdasági szakemberként is a gyár szocialista vezetésével nem értettem szót, másfél éves gyönyörű küzdelem után kiraktak kiskorú gyermekemmel az utcára. Az volt a vita tárgya, hogy az akkor, az országba bejövő IKEA hálózat mellé versenyképes kollekciónal álljunk ki. Hozzáteszem, hogy bér munkában az IKEA cégnek dolgozott a gyár. Azt mondtam, minek ide csak bér munka? Fel tudjuk venni velük a versenyt! Ne csak desszertnek tartsanak, aki a Budapest Nemzetközi Vásárra tervez csinos ötletbörzét, hanem kezdjünk el keményen dolgozni! Gyorsan távoznom kellett. Azóta a gyár bezárt. Mint a gyár „vezető embere” a munkások közé ültem ebédelni, megszólalt érte. Soha olyan csapatom nem volt, mint a prototípus műhely. Tiszteltük egymást, az öreg szakikat tegezhettem fiatal tervezőként, a tűzbe mentünk egymásért. Szomorúan búcsúztattak.

A másik, ami igazán fontos útravaló volt a családomtól, hogy egy értelmiséginek kutya kötelessége széles látókörral rendelkezni. Művészként a zenével, irodalommal, táncművészettel, képzőművészettel kötelező szoros kapcsolatban lenni! Mert, ha mi nem tudunk egymásról, és szakbarbárok leszünk, hogyan kívánjuk meg a ránk bízott emberektől, hogy ismerjék a tevékenységünket? Tehát ne legyen senki számára meglepő, ha teszem azt egy iparművész, vagy egy mérnök, vagy egy matematikus a zene mellett kardoskodik. Mi vagyunk azok a szakavatott dilettánsok, akiknek a gyerekei zenét tanulnak, és mi vagyunk a koncerttermek állandó látogatói. Jó néhányunk magunk is elsajátítottunk legalább alapfokon hangszeres tudást. Ezért elvárjuk a kisebbik ellenzéki párt határozottabb kiállását a zeneoktatás megkurtítása ellen! Manapság sorra zárják be, „vonják össze” a zenekultúra fészkeit jelentő zenei középiskolákat. Jelentem, a Természet igencsak megtréfálja Magyarországot, mert az utóbbi időben példátlan számú 10 év körüli zsenivel találkozhattam! Ha csak egy százaléka futhat be karriert, a világon az elkövetkező húsz évben tele lesz a nemzetközi zenei élet „magyar származású” előadóművésszel. A jelenlegi fűnyíróelv miatt inkább magyar származásúval, tehát Magyarország semmit sem fog profitálni hosszú távon a tehetségeiből, ha így folytatja. Ezért állunk ki mindannyian, szülők, művészek, reál-értelmiségiek most két szakközépiskola, a Weiner és a Bárdos középiskolák bezárása, összeolvasztása, átszervezése és egyéb furcsa, érthetetlen hozzányúlása ellen! Lehet, hogy az ország nehéz helyzete miatt az emberek azt gondolják, hogy ez a legkisebb

probléma, amivel kellene foglalkozniuk, de gondolják el, ha csak a Bárdos iskolát tekintjük, amely a magyar kórusmuzsika egyik zászlóvivője, elmondhatjuk az alábbi mondatot:

Egy ilyen kórusiskola megszűnése Hazánk mai gazdasági ellehetetlenülése közepette olyan, mintha egy haldokló torkát egy nyisszantással vágnánk el, hogy az Ország ne tudjon még csak végrendelkezni sem!

Budapest, 2007.

Tisztelettel Virághalmy Ágnes iparművész